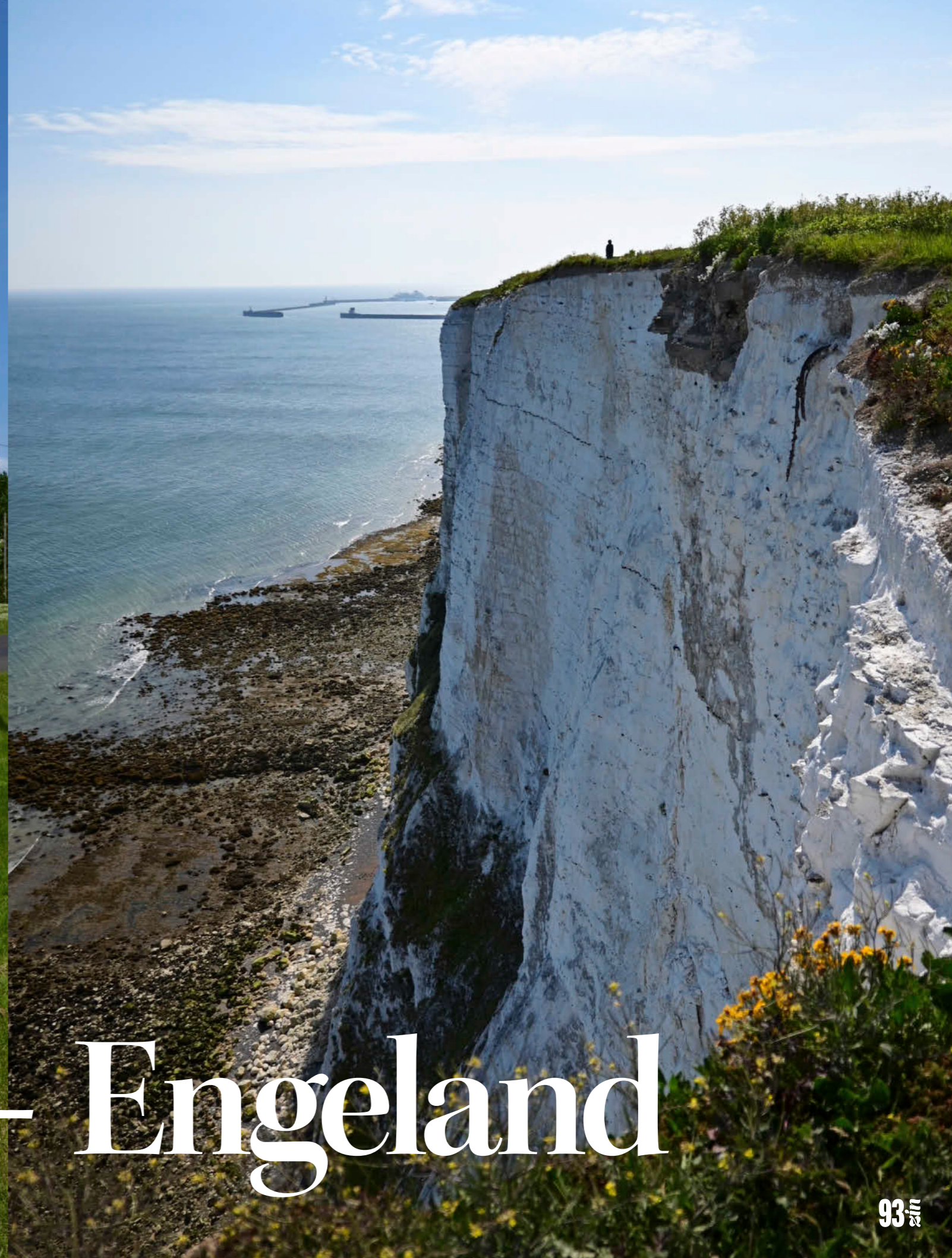

De man van Zin's online coördinator Petra Schouten (1971) heeft een nieuwe hobby: zijn Ford F250, een Amerikaanse pick-up uit 1986. In mei stappen ze samen met *the beast* op de ferry naar Harwich. Als een van de teams van Kent's Finest, een 4-daagse *classic car rally* op het Engelse platteland. Als dat maar goed gaat.

TEKST & BEELD: PETRA SCHOUTEN

Kent's Finest Classic Car Rally in Zuid-Engeland

Onze pick-up is geen racemonster en zuipt bovendien als een malle. Tachtig is goed genoeg

Het is fijn om 50+ te zijn. Onze dochters zijn inmiddels wel oud genoeg om een paar nachtjes alleen thuis te blijven dus natuurlijk zei ik ja toen mijn lief vroeg of ik zin had om met hem een rally te rijden in Zuid-Engeland. Een ‘puzzeltocht’ met de auto, het klonk me wat stoffig in de oren maar ik hou van reizen, sta altijd open voor nieuwe avonturen en een beetje *we-time* is nooit verkeerd. En zo parkeren we op een zonnige woensdagavond in mei onze pick-up voor Café Harwich, het startpunt van onze reis in de haven van Hoek van Holland. Het is de zevende keer dat Eric van der Maarel Kent’s Finest organiseert, Als eigenaar van Chrome Classic Car Events al vijftien jaar in Nederland en twee keer per jaar in het buitenland: in het voorjaar in Kent en in oktober in Toscane.

De concurrentie

In Café Harwich wacht ‘de concurrentie’. “We ‘racen’ deze editie maar met zes teams,” zegt Eric en stelt ons voor aan onze medereizigers. Vrienden Wout en Wouter zijn in de dertig en rijden een MGB. De anderen zijn rond de vijftig. Eén vooroordeel ontkracht: hoezo puzzelritten rijden is iets voor ‘oudjes’? Neven Volkert en Olivier – Team Cobra – dragen identieke racejasjes en vertellen trots dat ze nog geen editie hebben gemist in hun Magnum Cobra. Broers Carolus en Jan zouden meerijden in een Alfa Romeo Giulia, maar de auto startte voor vertrek niet, dus nu moeten ze het doen met hun oude Volvo stationwagen. Vrienden Paul en Bart hebben zich ingeschreven met een Porsche 911 en geliefden Mark en Corneliëke zijn de trotse bezitters van een glimmende Jaguar type E. Bijzondere

oldtimers, maar ik denk alleen maar: gelukkig ben ik niet de enige vrouw! Of ik een geodriehoek en een passer heb meegenomen, wil Eric weten. En ook of ik kan navigeren? “Eh, ja en nee,” lach ik. “Komt goed,” zegt Eric. “Vanavond om tien uur doen we een droogrit in het restaurant op de ferry.” Ik, bedenkkelijk: “Een wat?” “Een rally op papier, de kortste route van start naar finish. Voor die tijd geef ik je een spoedcursus. Proost!”

Na een geslaagde droogrit – denken we – en een kort nachtje in een binnenhut op de Stena Line rijden we om zeven uur van de ferry af. Traject 1 is een vrije route naar de ontbijtlocatie in West Malling. Een rit van zo’n twee uur volgens de navigatie. *On the road again* van Willie Nelson schalt uit de boxen. De stemming zit er meteen goed in. Onze pick-up is geen racemonster en zuipt bovendien als een malle. Tachtig is goed genoeg. Tegen de tijd dat wij voor The Hungry Guest parkeren, staan de Porschevrienden al te trappelen om te beginnen aan Traject 2 en wordt team Cobra gebriefd. We laten ons niet gek maken en bestellen een uitgebreid Engels ontbijt. In het ontbijtcafé worden we voorgesteld aan Team Bezemwagen: Peter Hemmes en zijn vriendin Miranda; ze zijn halverwege de zeventig. Peter blijkt een oude rot in de rallywereld en sleutelt graag aan klassieke auto’s. Zijn ogen glimmen als hij met trots vertelt dat hij getrouwd was met Henny Hemmes, een van de meest succesvolle Nederlandse autocoueurs van de jaren 70. Helaas overleed zijn vrouw in 2019 aan de gevolgen van ALS.

Het routeboek

“Blijf je even bij de les?” vraagt Eric wanneer ik met mijn telefoon een video maak van de met kaarten bezaaide tafel voor ons. “Goed, de *battleground* is het prachtige Kent. Jullie starten zo met een punt-tot-punt-vrije-route, zoiets als de droogrit van gisteravond, maar dan echt. Traject 3 is lastiger,” vervolgt hij terwijl hij met de punt van zijn pen een onzichtbare route over de landkaart op pagina 13 van het rally-boek-dag-1 trekt. “Tijdens deze zogenaamde magneetrit moet je namelijk bij elke afslag kijken waar de ‘magneet’ je naar-

toe trekt. Daar kom je alleen achter door te meten met deze speciale liniaal. Kijk, hier staan de miles, daar de kilometers. Voor deze rally zijn kaarten gebruikt met een schaal van 1 op 50.000. Dat wil zeggen: 1 cm is 500 meter. Maar jullie rijden in een Amerikaanse auto, dus dan is het handiger om te rekenen met miles. O, en let op de barricades. Daar moet je altijd in de kortste route omheen.” Nu ben ik de draad kwijt. Het is niet voor niets dat wiskunde het eerste vak is dat ik heb laten vallen. Eric overhandigt het routeboek. “Succes. Als jullie rond de klok van één nog niet aan traject 3 zijn begonnen, stel dan je navigatie in op The Peacock Inn in Cranbrook. Daar treffen we elkaar voor de lunch.”

Navigatiestress

Een Classic Car Rally is een toertocht met een recreatief aspect. Het gaat niet om snelheid, maar om het zo accuraat mogelijk rijden van een puzzelroute aan de hand van de diverse navigatiemethodes. Had ik me voor het boeken beter ingelezen, dan had ik meteen kunnen zeggen dat de rallysport niets voor ons is. We houden niet van klassemmentsproeven en zijn beiden niet competitief ingesteld. Ik dacht alleen maar: romantisch, een paar dagen met mijn lief over het Engelse platteland toeren. ▶

Punt-tot-puntroutes, magneetritten en bol-pijltraject, rallyrijden is nog net geen hogere wiskunde

In Cranbrook geniet je bij The Peacock Inn van een klassieke pubmaaltijd

Yuri daarentegen dacht helemaal niets. Hij vindt alles goed, zolang hij maar lekker met zijn pick-up on the road is.

Gekkenwerk, we zijn nog geen tien minuten geleden uit West Malling vertrokken en nu al de weg kwijt. Althans, op de juiste route hadden we inmiddels allang een controlepunt moeten tegenkomen. Toch? De hobbelige landweg is te smal om te keren voor een zes meter lange en twee meter brede pick-up. Mijn man zucht geïrriteerd. Minstens een half uur checken we elke afslag minstens twee keer. Heen en weer. Op en neer. Geen controlepunt te vinden. Ik draai de kaart op mijn schoot nog maar eens rond. Ja, hier links. Of nee hè? Er klinkt getoeter. Mark en Corneliëke zwaaien geamuseerd vanuit hun glimmende Jaguar. Raampjes worden opgedraaid. “Lastig hè?” grapt Mark. We lachen terug, als boeren met kiespijn. Want de benzine is bijna op. Opnieuw verliezen we twintig minuten, nu met het zoeken naar een tankstation. Vervolgens raken we het spoor totaal bijster en komen we niet meer *on track*. Gefrustreerd rijden we aan het begin van de middag op de navigatie naar Cranbrook, waar we vanzelfsprekend weer als laatsten aanschuiven bij The Peacock Inn.

Links rijden

Een rally gaat om een goede samenwerking tussen navigator en piloot. Het is wetenschap-

Een Classic Car Rally is een toertocht met een recreatief aspect

pelijk bewezen dat vrouwen niet slechter navigeren dan mannen – uitzonderingen daargelaten. Ik ben zo’n uitzondering. Het type dat de wegenkaart bij elke bocht meedraait. Ik begrijp nu ook waarom de teams grotendeels uit mannen bestaan. Mannen willen niet stoppen maar rijden. Mannen willen niet fotograferen maar dóór. Mannen willen niet wandelen maar winnen. Daar komt bij dat manlief en ik niet van rol kunnen wisselen. Ik ben een prima ‘piloot’, maar in een enorme pick-up links rijden door supersmalle straatjes... Bij elke tegenligger schrik ik me lam. En dan zit ik nog niet eens achter het stuur. Sorry, mompel ik een paar keer beteuterd, want ik had me erg verheugd op onze minivakantie en het laatste dat ik wil is ruzie. Gelukkig is mijn man de moeilijkste niet. Zolang hij maar kan toeren. Tijdens de lunch plannen we spontaan een middagje citytrippen in Canterbury, de eeuwenoude, ommuurde, middeleeuwse stad aan rivier de Stour in het graafschap Kent.

Verdwaald

Na een stevig ontbijt bij de Black Horse Inn, een knus familiehotel in Thurnham waar we drie nachten logeren, starten we de tweede rallydag vol goede moed: nieuwe ronden, nieuwe kansen. Deel een is een bol-pijltraject, gevolgd door een bol-pijlfoto-kwartet en aansluitend een ingetekende lijnroute met weer van die fijne barricades. In de middag zijn we ‘vrij’. Voor we in de auto stappen, neemt Eric ons even apart. “Jongens, luister eens. Speciaal voor jullie heb ik een bol-pijlkwartet dat al op volgorde ligt. Nu hoeven jullie alleen nog maar aan de hand van de plaatjes de juiste afslagen te nemen en de controleletters te noteren.” Kijk, daar worden we blij van. Ruim een half uur voelen mijn lief en ik ons een geolied team. “Links. Ja, daar een A. Nu 400 meter rechtdoor en daar met de bocht mee naar rechts.

Wat helpt, is de rallytrip-app die ik vanmorgen op advies van ‘de neven’ heb gedownload. Nu hoef ik niet meer te klungelen met een linaal. Met een druk op de startknop houdt de app nauwkeurig bij hoeveel meter de auto aflegt en wanneer je dus moet afslaan. Hadden

we die tip gisteren maar gekregen. “Kijk daar, de letter Z. Nu 850 meter doorrijden en dan komt er als het goed is een kruising. Daar gaan we rechts. Opeens voelen we ze, de rallykriebels. Maar ons geluk is van korte duur, want niet lang daarna zijn we de weg weer kwijt. Mijn schuld. Ik kijk in mijn enthousiasme verkeerd en tel de cumulatieve meters in plaats van de absolute. En natuurlijk komen we daar pas na twintig minuten rijden achter. We laten ons niet uit het veld slaan. Pakken dezelfde weg terug, tot het laatste controlepunt. Die vinden we, maar vervolgens niets. We rijden weer terug, pakken de tweede afslag. Nog steeds geen controlepunt. Dat is jammer, want bol-pijltrajecten worden gereden zonder kaart. Zie dan maar eens je route te vervolgen. ‘Zijn jullie al bijna in de buurt van de koffiestop?’ appt Eric. We durven bijna niet te zeggen dat we opnieuw zijn verdwaald. Volgens de navigatie is het nog ruim een half uur rijden naar het Spitfire & Hurricane Memorial Museum in Ramsgate. Eric stelt voor dat we lekker ons eigen plan trekken. ▶

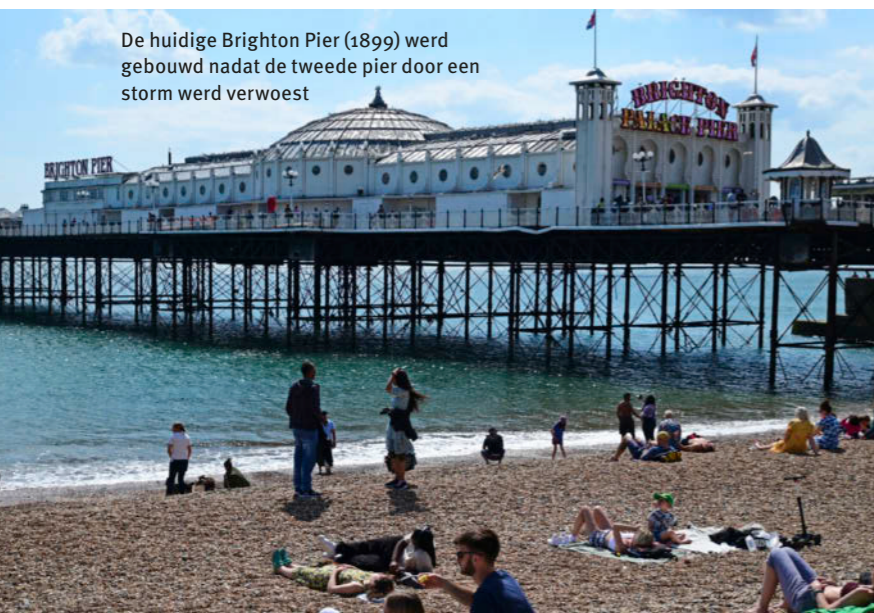
Boven: Het middeleeuwse Dover Castle is het grootste kasteel in Engeland
Onder: Canterbury is één groot openluchtmuseum

Opeens voelen we ze, de rallykriebels. Maar ons geluk is van korte duur

De huidige Brighton Pier (1899) werd gebouwd nadat de tweede pier door een storm werd verwoest

Weelderige tuinen, hoge kliffen

De krijtrotsen van Dover staan al lang op mijn vakantiebucketlist. Yuri stelt de navigatie in op 'binnendoor'. Een route van ruim anderhalf uur. Geen haast, geen stress, geen gespeur naar controlepunten en geen getuur op de kaart. Genoeg tijd voor een fotostop en een kop koffie op een terras in de zon. Eindelijk kunnen we genieten van al het moois dat het Engelse platteland te bieden heeft.

Kent staat bekend om zijn weelderige tuinen. *The Garden of England* is een eretitel die stamt uit de tijd van Henry VIII, die dol was op kersen er ervoor zorgde dat er veel boomgaarden werden aangelegd. Het graafschap is een toevluchtsoord voor de rijke Londenaren, graven en gravinnen, de upper class van toen en nu. Roze bloesems kleuren en geuren het adembenemende glooiende landschap vol middeleeuwse kastelen, landhuizen en wijngaarden. Willie Nelson galmt weer door de speakers, de lucht is geklaard, zowel buiten als in de auto.

We parkeren onze auto voor vijf pond op de parkeerplaats van het bezoekerscentrum van The White Cliffs of Dover. Vanaf hier is het ongeveer vijftig minuten lopen naar de vuurtoren en Mrs Knott's Tea Room. Na een spectaculaire wandeling langs angstaanjagend hoge kliffen passeren we Fan Bay Deep Shelter, een tunnelcomplex dat in de Tweede Wereldoorlog werd aangelegd. Een hoogbejaarde marinier laat ons foto's zien van het ondergrondse complex, dat te bereiken is via een steile trap met 125 treden. Het is al wat later op de middag, mijn maag knort. We bedanken en lopen verder naar de vuurtoren. Mrs Knott's Tea Room is verrassend gezellig ingericht. Op elke muur ander bloemetjes-behang, zwart-witfoto's in oude lijstjes, gekleurd servies en vintage meubels. Met een dienblad vol – we bestellen wortel- en chocoladetaart, scones, clotted cream, homemade jammetjes en earl grey thee in een sierlijke pot – strijken we neer in de luie strandstoelen op het gras voor de vuurtoren. Engelse thee met uitzicht op zee, beter wordt het niet.

Kaf en koren

Op dag drie tikt Eric tijdens het ontbijt op zijn koffiebeker. "Order!" grapt hij. "Vandaag is het erop of eronder. Tijdens deze *full rally day* wordt het verschil tussen toer- en rallyrijders duidelijk, scheiden we het kaf van het koren. Ik onderdruk een lach. Eric legt uit dat we veel mooie trajecten gaan rijden maar dat we niet moeten opkijken van een paar 'instinkers'. We moeten op een kaart zonder straatnamen van A naar B de langste én de kortste route rijden, maar ook een route van exact 10,3 kilometer. "Met andere woorden, nu komt het echt aan op jullie navigatie skills." In de middag volgt een fotospeurtocht, zonder kaart. En een wegwijzeroute met korte aanwijzingen, waar je vragen over de omgeving moet beantwoorden. "We treffen elkaar voor de lunch bij Six Bells in Woodchurch. Zo niet, dan zien we elkaar hopelijk vanavond hier, tijdens het diner bij de The Black Horse Inn. Waar ik het eindklassement bekendmaak en de hoofdprijs uitreik." Gejoel en geklap. De groep heeft er zin in. Wanneer ik door het routeboekje blader, zakt de moed me

opnieuw in de schoenen. Willen we dit? In de ogen van manlief zie ik dat hij hetzelfde denkt. Gelukkig, we zitten op één lijn. Eenmaal in de cabine van onze pick-up barsten we in lachen uit. Op naar Brighton, nu we toch in de buurt zijn, willen we de beroemde pier ook wel zien.

Meedoen: belangrijker dan winnen

Rondtoeren over het Engelse platteland is een aanrader. Op vakantie met een groep gelijkgestemden – ook al zijn het vooral mannen: supergezellig. Rallyrijden is spannend, tenminste, als je van spelletjes houdt en wiskundig bent aangelegd. Maar of wij ooit nog aan zo'n puzzelrit meedoen, betwijfel ik. En toch. Het rally-event *Il rally classico della Toscana*, waarbij de deelnemers elke dag in een andere oldtimer uit Eric's stal de mooiste plekjes in Toscane ontdekken, klinkt wel weer aanlokkelijk. Niet voor niets overhandigt Eric ons tijdens de prijsuitreiking lachend een poedelprijs met de slogan: *Participating beats winning.* ■

Midden: Scones en thee op het gras voor Mrs Knott's Tea Room. Engelser wordt het niet
Onder: Wie had dat gedacht: toch nog een beker mee naar huis